A.I. Tezeu - Dincolo de evoluţie

Brazii se mişcau alene sub briza destul de puternică a mării. Kong se uita cu uimire pe cer la chestia aia care producea o lumina puternică. Încercă să se uite exact spre locul de unde venea lumina, dar nu putea cuprinde cu vederea datorită strălucirii. Îşi închise ochii traumatizaţi şi după câteva secunde îşi redeschise pleopele. Nu vedea la fel de bine ca înainte de a se uita la chestia aia de pe cer, vedea totul mai colorat, un peisaj plin de luminiţe multicolore, încercă să le atingă, dar nu reuşi… se sperie pentru o secunda scoţând un muget puternic, dar confuz. Totul reveni însă la normal, ca înainte, se speriase degeaba, iar luminitele lui disparuseră ca prin minune. Îşi dădu seama de puterea superioară a chestiei strălucitoare, aşa că încercă să o deseneze pe pământul moale.

Ar fi trebuit sa vâneze ceva pentru femeia lui, odată ce ea nu putea sa plece la cules deoarece îi purta urmaşul. Era bucuros că va avea un urmaş în trib, dar nu avea chef de vânătore, nici de cules, defapt nu avea chef de muncă. Aşa că se aşeză în fund şi începu o acţiune mai veche de-a lui: examinarea mâinilor. De fiecare dată când se uita la ele arătau din ce în ce mai miraculoase, mai magice… Totuşi ceva îl sâcâia, ceva care îl făcea nervos, neatent: vrea să mai vada încă o dată chestia ai de pe cer… pe care o va numi el…: SOARE !?! Da soare, nume frumos, dar cam stufos… dar soare se va numi. Da, va merge, acum, înapoi în peşteră şi va spune tribului că acea chestia de pe cer se numeşte soare ?! Nu… nu era sigur, vrea să se mai uite un pic la ea. Privi în sus… încet, atent, prudent, cu un pic de frică, o frică ce-i survola întreg corpul, chiar şi mâinile, curiozitatea însă îl mânca, îşi îndreptă privirea, dar ceva nu era înregulă, ştia că este un singur soare… da soare suna bine, graţios… orcum cuvântul îl îndepărtă de la anomalie, acum erau doi… sori, unul mare, care a fost şi înainte, şi acum apăruse unul mai mic, care se apropia de pământ, care nu era la fel de strălucitor ca iniţialul…

Căzu pe pământ, cel de-al doilea soare, dar nu căzu tare, ca un copac, sau ca o stâncă, ci încet, ca o frunză, sau ca o pană… Iar din soare se deschise la câteva secunde o grotă… aproape la fel de mare la intrare ca cea în care trăia împreună cu tribul. Se dădu doi paşi în spate, un pic speriat, de fumul ce ieşea din nou-formata încăpere.

Dinăuntru ieşiră două animale aproape identice cu el, dar nu aveau păr pe tot corpul, ci un fel de piele care atârna ciudat pe ele. Aveau capul ceva mai mare, dar nu cu mult şi deşi aveau patru picioare, nu foloseau decât două. Una dintre fiinţe se apropie un pic şi îndreptă spre el o ramură groasă dintr-un copac nemaivăzut de el, ramura era strălucitore la lumina puternică a soarelui… ele trebuiau sa fie fiinţele soarelui, dar nu şti ce vroiau cu el. Deodată din ramură ţâşni unfel de săgeată precum cele folosite de seful tribului la vânătoare, dar mult mai mică, mai groasă, şi mult mai rapidă, dar mai ales strălucitore. Ştia acum, Soarele vroia să se răzbune pe el pentru că nu dorise să vâneze aşa că-şi trimise supuşii ca să-l vâneze pe el, pe Kong… Se feri de săgeată cu agilitatea unui adevărat vânător, şi o luă la fugă spre pădurea de brazi. Intră pe o cărăruie destul de ierboasă, speriindu-se chiar el de viteza cu care începuse să alerge, copacii treceau pe langă el ca nişte năluci în mintea lui,precum erau acele luminiţe provocate de mareţia Soarelui, dar nu la fel de strălucitore. Copac după copac, după copac, treceau ca şi cum nici n-ar fi exist decât în propria imaginaţie, şi păreau toţi exact la fel… totul devenise pentru el, prea repede, prea ciudat. Uită de copacicând văzu una din fiiţeţe care-l urmăreau desupra capului, având în spate un fel de copac gros, şi mai plat din care ieşea o flamă scurtă. Fiinţa o luă înainte şi se opri în faţa lui Kong, care se opri aproape instantaneu din fuga ce-l ameţise, uimit de puterile Fiinţei Soarelui, care scoase din propria piele un fel de plasă asemănătore cu cea pe care Uh o folosea la prinsul peştilor. Oare Fiinţele Soarelui îl considerau peşte ?!? fiinţa aruncă asupra lui Kong plasa, care-l imobiliză aproape instantaneu, lăsându-l fără vreo posibilitate de scăpare… acum întelegea cum se simţea prada.

Alte câteva fiinţe fără buturugi în spate apărură după câteva secunde din desişul copacilor. Una din ele, care avea păr pe faţă, şi nişte sori ne-strălucitori pe ochi veni şi-l împunse cu o săgeată mult mai subţire în braţ, nu ştia de ce foloseau Fiinţele Soarelui săgeţile din apropiere, dar ştia că devenise din ce în ce mai calm, apoi adormi.

Se trezi, aşezat pe spate, într-un loc plin de lumină, pe un fel de piatră lucioasă, dar rece. Încercă să se ridice dar nu putu, era lipsit de putere dar şi legat cu nişte liane negre de mâini, picioare, corp şi gât. I se făcu o frică cumplită şi se zbătu cu toată putere pe care o avea, scoţând disperat un sunet înfiorător. O fiinţă cu păr lung pe cap se apropie de faţa lui:

-Doctore… specimenul s-a trezit…

-Puternice mai sunt fiinţele astea… I-am dat nanoboţi cât să adoarmă şi un barapasaurus timp de două zile… dă-i o doză dublă…

-Dar..doctore…

-Nici un dar… pregăteşte, apoi, sala pentru operaţie.

Fiinţa cu păr lung se apropie de el cu o săgeată asemănătoare celei din pădure, şi-l împunse dinou… acelaş sentiment de relaxare, amorţeală… adormi. De trezi iarăşi, de această dată o altă fiinţă cu păr pe toată faţa dar fără sori pe ochi, privea asupra corpului său. Privi el însuşi spre burtă, acolo unde o altă fiinţă umbla cu o piatră mică şi lunguiaţă prin el… nu simţea nimic, însă teroarea i se instaură în corp, oare Soarele vrea doar ca el să se chinuie sau vrea să-l omoare încet… nu ştia dar îşi puse toate puterile într-un muget prelung ce făcu ca Fiinţele să se îndepărteze de el speriate. Cel bărbos ţipă dar, pe el îl auzise cineva:

-Mihaela… mai bagă-i nişte nanoboţi ăstuia că iară zvâcneşte pe masă.

Fiinţa cu par lung reapăru şi-l înţepă pentru a treia oară cu săgeata… înainte să adoarmă mai auzi:

-Soarele măsii…iera să-i tai vezica în două…

Se trezi… pentru a treia oară în pădurea de brazi, în locul lui preferat, acolo unde briza bătea cel mai tare. Soarele deabea apărea pe bolta cerească iar Kong îşi deschise ochii cu greu. Se dezmetici şi începu să meragă, un pic ameţit, către grota tribului. Ar fi fugit până acolo dar piciarele lui erau amorţite, la fel ca întreg corul de altfel.

Ajunse la gura grotei când soarele era deja susţinut de vârful brazilor, iar lumina se propaga cu repeziciune până în cele mai întunecoase locaşe. Intră în grotă şi se duse direct la femela sa. O luă de mână şi, deşi aceasta avea o faţă uimită, dar obosită, ieşră afară unde Kong arătă cu degetul către Soare..si spuse:

-SOARE…!?!

Femela se uită mirată, şi intră pentru câteva secunde în grotă, din care reveni cu întreg tribul… arătă cu degetul ei, mai suav ca a lui Kong, catre chestia de pe cer şi spuse:

-SOARE…!?!

Membrii tribului se uitară ciudat la femela ce stătea să nască, dar repetară, întâi incet, apoi tare:

-soare…Soare…SOare…SOAre…SOARe…SOARE…!?!